

De bedrijfshistoriek bij Dirk De Coster en Anita Baeyens uit Kester is er eentje van witblauwdubbeldoelselectie. Bewust werken de bedrijfsleiders in deze richting verder, zonder de evoluties in de melkveehouderij uit het oog te verliezen. 'Het is een ras dat gemiddeld werkt, niet van echte topprestaties, maar toch zonder problemen.'

Bijna veertig jaar witblauwdubbeldoelselectie gaat voorafaan de veestapel van Dirk De Coster (35) en Anita Baeyens (36) uit het Vlaams-Brabantse Kester. De balans vandaag is een oud ras in een kleedje van modern management: gemengd voer, een recent nieuwgebouwde ligboxenstal en 75 witblauwe dubbeldoelkoeien aangevuld met een vijftal zwartbonten. Een niet zo vanzelfsprekende combinatie die toch prima werkt. 'In het verleden sloeg 95 procent van de witblauwfokkers de dikbilrichting in. Wij kozen altijd voor de melk.'

Ander ras, gelijk management

Ondanks het andere ras is de thuishaven van Dirk, Anita en hun kinderen Anaïs, Kato en Seppe niet zo verschillend van om het even welk ander melkveebedrijf. Het gemengde voer met de helft maïs en de helft gras, gecombineerd met 2,5 kg CCM, 2 kg eiwitkern en evenwichtig krachtvoer, zijn daarvan een tekenend voorbeeld. 'Perspulp vormt een mogelijkheid, maar het rantsoen wordt nu al snel te sterk', verduidelijkt De Coster. 'Bovendien is het veel nuttiger en economischer om eigen voer te valoriseren.'

Een breed gamma KI-stieren is onbestaande, zodat de fokkers tot nu toe vooral met eigen fokmateriaal werken. Jonge stieren worden op het eigen bedrijf geselecteerd en gekeurd. 'Wanneer de stieren oud genoeg zijn, laten we hier sperma tappen. De rietjes gebruiken we dan meerdere jaren.' Af en toe wordt een stierkalf van een collega-fokker aangekocht om bloedverversing te garanderen. 'Echte fokwaarden bestaan er binnen ons ras niet. Voor de stierkeuze gelden de resultaten van de moeder als maat-

staf.' Sinds bij de selectie rekening wordt gehouden met het al of niet aanwezig zijn van de dikbilfactor, boekte de dubbeldoelfokkerij vooruitgang. 'Door die maatregel is het eenvoudiger selecteren op melktype en geboortegemak. Tachtig procent kalft zonder hulp af.' Jaarlijks komt een dertigtal vaarzen aan de melk. 'Eens ze kalven, zijn de uiers meestal goed melkbaar.' De melkproductie en de lactatiewaarde vormen op dat moment belangrijke selectieparameters. Het goede melktype moet vanaf het eerste moment aanwezig zijn. Te sterk bevestigde kalveren gaan er meteen tussenuit. 'Daar schuilt ook een voordeel. 'Met een dubbeldoelras krijg je toch een andere ingesteldheid. Valt een vaars tegen, dan ruim je haar op en is er nog niets verloren. De prijs die je krijgt, ligt toch een stuk hoger dan bij een gewoon melkras.'

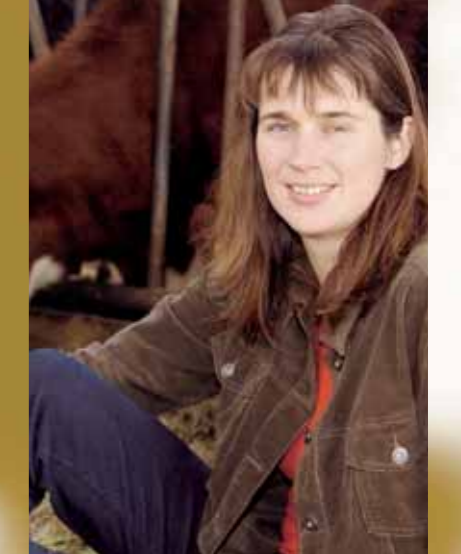
De melkproductie ligt met 5517 kg melk met 3,83 % vet en 3,31 % eiwit in 305 dagen weliswaar lager dan die van een gemiddeld melkveebedrijf in Vlaanderen, maar ook dat schept mogelijkheden. 'Met een groeiend aandeel zwartbont kunnen we binnen de huidige bedrijfsstructuur in de toekomst eventueel op een eenvoudige manier groeien.' Ondanks alles vormt het witblauwe dubbeldoelras een minderheid in de regio. 'Soms voel ik me toch een beetje tegen de stroom in gaan', is De Coster zich bewust. 'Maar eigenlijk is het niet belangrijk welk ras je houdt. De boer speelt een belangrijkere rol in het slagen van het management. Je moet vooral je eigen lijn aanhouden.'

Annelies Debergh

Acht generaties Truusjes

Met acht generaties in leven zijn de Truusjes van Jan en Tiny Winter uit Vriezenveen een apart voorbeeld van duurzaamheid. 'Ja hoor, ze zijn er nog allemaal', klinkt Tiny Winter enthousiast. 'Stammoeder Truusje 46 (v. Secret) is met vijftien levensjaren nog een vitale koe en de jongste is alweer een jaar oud en kan over twee maanden worden geïnsemineerd. Van Rafaël is onze bedoeling', vervolgt Jan veelzeggend.

Zeldzame rassen dieptepunt voorbij

Het gaat de goede kant uit met de oude Nederlands runderrassen. De aantallen nemen langzamerhand toe en de belangstelling stijgt. Hinke Fiona Cnossen, foktechnisch medewerker bij de Nederlandse Stichting Zeldzame Huisdierrassen, klinkt positief. Haar organisatie buigt zich net als de Vlaamse Stichting Levend Erfgoed over het lot van zeldzame rassen.

Naast blaarkoppen, lakenvelders, witrieken, brandroden en Friese roodbonten krijgt ook het MRIJ-ras sinds kort extra aandacht. 'Het is niet echt een zeldzaam ras', begint Cnossen voorzichtig. Toch is er voldoende reden tot alertheid. 'Het aantal MRIJ-koeien loopt de laatste jaren sterk terug.'

Het pleidooi voor het behoud van binnenlandse rassen krijgt met een stijgende belangstelling voor duurzaamheid nieuwe troeven in handen. Daar ziet Cnossen mogelijkheden voor inheemse runderrassen. 'Streekeigen rassen zijn vaak sobere dieren die aan de hand van een sober rantsoen prima uit de voeten kunnen.'

Dirk De Coster: 'Soms voel ik me toch een beetje tegen de stroom in'

Met een dubbeldoel